

Heus aquí una bona realització. Concebuda per a recollir els aspectes més destacats de l'evolució reusenca dins un període determinat, en ocasió d'una efemèride local, Lluís Pasqual hi ha sabut donar un to i una agilitat força remarcables, amanit, tot plegat, amb una bona dosi de bon humor i una altra de sàtira que n'han fet un espectacle discret, divertit i plaent. Naturalment, no cal cercar-hi més del que hi ha ni ficar-se en barques de canya per fer-ne una crítica exigent des d'altres aspectes que no siguin els locals. El propòsit de Lluís Pasqual només era aquest, suposem. I val a dir que hi ha reeixit: el públic li ha donat, satisfet, el "placet". Potser --per allò de fer-hi alguna objecció, i per res més-- ens hauria agradat que en certs moments el ritme no fos tan adelerat per a repenjar-se una mica més en la sàtira i que fes una mica més de coïssor, que prou ens convé. Tanmateix, no hi ha assolit, només, una bona realització sinó que ens

REUS PARIS I LONDRES

Bevessa

ha ben demostrat quines possibilitats porta dintre aquest xicot. Personalment, considero força costerut acoblar una diversitat de textos que de vegades tenen la ingenuïtat popular i d'altres duen poc o molt de verí, en corerspondència amb els respectius autors i l'època en què s'han escrit, i repartir-ho tot de manera que no caigui un sol moment en la monotonia o en el sermó, ans al contrari, donar-hi un fil d'unitat sense lligams massa estrets ni massa fluixos, sense perdre el ritme que de bon antuvi s'ha proposat l'autor de la desfilada i sostenint-ne com cal l'ambientació. Davant aquesta mostra ens és ben lícit esperar de Lluís Pasqual d'altres rea-

litzacions, pel cap baix tan reeixides com aquesta per bé que més ambicioses.

L'excel·lent distribució de l'espai escènic ajudava en molta de mesura a l'agilitat del moviment que es compaginava magníficament amb l'esquemàtic i sobri decorat. Val a dir que aquesta feina de Sefa Ferré no ens ha sorprès: prou sabem la traça i el bon gust que té que, com sempre, ha dut a una ponderació perfectament ajustada a l'obra i ha contribuït en molta de manera a la creació de l'atmosfera ambiental més adient. També la música de Maria Isabel Bargalló, igualment ponderada, hi ha fet el paper que més hi esqueia.

LLETRES

ACOTACIONS A LA MANDRA

P. verdés i juncadella

1/X/72

De les darreres promocions d'autors teatrals catalans se n'ha parlat més que no pas se n'han representat les obres. Potser se n'ha parlat massa, i amb massa generosa benevolència. Però, per fi, ve algú que torna les coses al seu lloc i que denuncia la discreta i grisa qualitat, pastada de bones intencions, dels productes que aquests autors han elaborat fins avui. El mal és que, a continuació, el crític denunciant ofereix, generós, la fórmula màgica que encara pot salvar els dramaturgs de l'oblit dels badalls: la imaginació. Cal deixar-se anar als lliures, anàrquics, lluminosos effluvis de la imaginació. Llàstima que l'avís arribi tard i que una substanciosa part de les obres dels autors encartats, fills conseqüents de l'època, presentin uns continguts francament imaginatius. La qual cosa no ha impedit que llur qualitat no deixés de ser, tal com diu encertadament el crític, d'una discreció ensopidíssima. La imaginació no salva una obra de teatre. La imaginació és un dels camins possibles que poden recórrer el treball i el geni de l'autor.

El clam del crític demanant que la imaginació pugui al poder amaga, com a contrapartida, un desig, fervent, que el realisme sigui passat per les armes. El nefast realisme, culpable de crims i abjeccions!

Parlar dels excessos d'un mecanitzat i mal entès realisme em sembla força bé. Però, ¿és que el ridícul que van fer els qui proposaven aquells excessos no ens advertirà del ridícul que estan fent els qui avui signifiquen sense matisos les meravelles de la imaginació?

D'acord: recuperem la imaginació. La imaginació, entre altres coses. Però sobretot, el que cal és que l'autor no s'anquilosi, que busqui cada moment una resposta nova a les situacions noves. Però amb les armes que més li escaiguin: amb el realisme, amb les combinacions més imaginatives, amb el que vulgui. Tant li fa, mentre sigui capaç d'enriquir i fer més complexa la nostra mirada damunt la... ¿Damunt de què? El que és jo, anava a dir damunt la realitat.

Es ja coneguda de tots l'obra narrativa